

Arrest

nr. 341 465 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 april 2022 besluit verwerende partij dat de echtgenoot van verzoekende partij in het bezit gesteld kan worden van een gecombineerde vergunning voor tewerkstelling in België.

1.2 Op 3 juni 2022 reist verzoekende partij samen met haar echtgenoot naar België en dit met een D-visum/Bijlage 28. Op 20 juli 2022 ontvangt verzoekende partij vervolgens een A-kaart geldig tot 1 mei 2025.

1.3 Op 20 februari 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in voor de verlenging van haar machtiging tot verblijf.

1.4 Op 4 april 2025 verzoekt verwerende partij om bijkomende inlichtingen waarna verzoekende partij op 28 april 2025 bijkomende inlichtingen verschaft.

1.5 Op 1 oktober 2025 besluit verwerende partij tot de intrekking van het verblijf van verzoekende partij en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: Y. 5...°

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kadıkoy

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene voldoet op basis van de voorgelegde stukken niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10bis, §2, juncto art.10 §1, 4° van de (oude) wet van 15.12.1980. Daarin staat immers het volgende:

“Volgende familieleden van een vreemdelingen (...) zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:” 4°, eerste en tweede streepje: “de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, (...)” (eigen onderlijning)

Betrokkene reisde op 3.06.2022 naar België met een D-visum/B28 gezamenlijk met haar echtgenoot, dhr. Y. U. (...) ((...)) (hierna de referentiepersoon). Op 20.07.2022 werd betrokkene in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 1.05.2025.

Op 20.02.2025 heeft onze dienst haar aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf ontvangen. Deze aanvraag bevatte volgende documenten:

-attest lidmaatschap ziekteverzekering

-attest ocmw dd. 17.02.2025, geen steun van maart 2024 tot heden

-blanco strafregister dd. 14.02.2025

-eigendomsakte op naam van betrokkene voor adres (...), aangekocht zonder hypothecaire lening

-arbeidsovereenkomst voor bedienden op naam van betrokkene, van onbepaalde duur en met ingang van 16.12.2024, voor 20 uur per week + factuur opgemaakt door Sodiwe gericht aan de werkgever van mevrouw betreffende de verschuldigde RSZ betaling en dan nog een berekening van de totale kost voor de werkgever + loonfiche van de maand januari die wel aan betrokkene is gericht twv 1255.90 €

-inburgeringsattest dd. 13.04.2023 waarin is opgenomen dat ze de doelen van de trajectonderdelen heeft behaald nl. maatschappelijke oriëntatie, Nederlands en traject naar werk -diploma van betrokkene ‘bachelor in science’ augustus 2018

Daar wij meer informatie nodig hadden over de concrete toedracht van het ontbreken van de gezinscel werd op 4.04.2025 gevraagd de aanvraag op dat vlak te vervolledigen, alsook de humanitaire elementen aan te dragen die van belang konden zijn bij de beoordeling van de actuele situatie van betrokkene.

Op 28.04.2025 werd ons het volgende overgemaakt:

-verklaring op eer waarin betrokkene zelf haar situatie toelicht: ze erkent dat de relatie ten einde is sinds einde 2024, begin 2025. Ze heeft het ook over haar toekomstplannen in België, de aankoop van haar appartement, haar deeltijdse tewerkstelling, haar sociale netwerk in België

-eigendomsakte van het eigen appartement + aanslagbiljet van de onroerende voorheffing

-loonfiches van december 2024 tot en met maart 2025

-de reeds eerder voorgelegde documenten betreffende de ziekteverzekering, de inburgering, enz

-uittreksel van de zichtrekening van betrokkene met verrichtingen van april 2025, alsook het toen beschikbare saldo

Op basis van wat voorligt is het dus redelijk te stellen dat de relatie tussen mevrouw en de referent geen stand heeft gehouden. In hoeverre de echtscheidingsprocedure werd opgestart of mogelijks al is beslecht (desgevallend in het buitenland) werd niet toegelicht. Uit de verklaring op eer van betrokkene zelf, blijkt zij het einde van de relatie te situeren eind 2024, begin 2025. Uit het rijksregister blijkt echter dat nadat mevrouw een appartement had aangekocht, zij zich op 2.08.2023 daar reeds gevestigd had, terwijl de referent op het oude adres was blijven wonen. Achteraf is hij haar wel komen vergezellen, of toch minstens domiciliëren op haar adres. Sinds 16.12.2024 woont hij echter officieel opnieuw op een ander adres. De gezinshereniging hield daarmee op te bestaan. Mevrouw vormt geen gezinscel meer met de referent. Overeenkomstig art. 13, §4, eerste lid, 3° kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkenepersoon, met de duur van zijn verblijf in her Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 17 van de richtlijn 2003/86). Ook dit werd vermeldt in de brief van 4.04.2025. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van mevrouw moeten worden vastgesteld dat de relatie met de referentpersoon is achterhaald. Dit wordt niet betwist door mevrouw. Uit het rijksregister blijkt dat mevrouw sindsdien als 'alleenstaande' is geregistreerd. Nergens uit het administratief dossier blijkt er spake van kinderen van mevrouw die zich in België zouden bevinden of enige nieuwe partner in haar leven. Derhalve kan deze beslissing geen aanslag vormen op betrokkenes gezinsbanden in België. Voor zover er zich wel degelijk familieleden van mevrouw in België zouden bevinden, kan niet worden vastgesteld dat het gaat om leden van haar kerngezin. Verder wat betreft de duur van mevrouw haar verblijf in België kan worden opgemerkt dat ze in België verblijft sinds 2022. Dat is in verhouding tot haar leeftijd, niet onoverkomelijk lang, waardoor de beslissing tot beëindiging van verblijf inhumain zou zijn. Het is wel zo dat mevrouw haar best heeft gedaan een aantal belangrijke stappen te zetten naar integratie toe. Ze heeft de inburgeringscursus kennelijk afgerond, alsook heeft ze een deeltijdse job gevonden. Ze had ook reeds geïnvesteerd in vastgoed in België door de aanschaf van haar appartement. Overeenkomstig dat ene voorgelegde rekeninguittreksel verkeert ze ook op financieel vlak in een gunstige situatie. Op zich is dat natuurlijk wel fijn om te vernemen dat mevrouw zich goed voelt in België en aldus graag in België zelfstandig haar verblijf wenst verder te zetten en daartoe concrete toekomstplannen heeft. Echter, op zich hoeft dat ook niet in de weg te staan dat ze elders de gewenste toekomstplannen gestalte geeft. Gezien mevrouw kennelijk wel over de capaciteit beschikt zich makkelijk aan een nieuwe leefomgeving aan te passen en bereid is moeite te doen tot integratie, kan ze diezelfde ondernemerszin ook elders benutten. Ten slotte wat betreft mevrouw haar familiebanden, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, doet niets vermoeden dat zij deze niet meer zou hebben in haar land van herkomst. Ze verklaart daar zelf niets over en legt er ook geen bewijsstukken van voor. Gezien mevrouw pas sinds 2022 in België is aangekomen, is het niet aannemelijk te stellen dat sindsdien alle familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst zouden zijn doorgeknipt. Wel integendeel, mevrouw was gehuwd met iemand van dezelfde origine zoals zij zelf, het is aldus redelijk te stellen dat zij nog voldoende vertrouwd is met de taal van haar land van herkomst, de mentaliteit, de (religieuze) gebruiken, vrienden en familie om er terug makkelijk aansluiting te vinden. Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering enz., brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vandaar dat ook bovenstaande humanitaire elementen geen verschil maken bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene op basis van art. 13, §4, 3° van de wet van 15.12.1980."

1.6 Op 6 november 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 21 november 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk het bestuur ertoe gehouden is een beslissing te nemen rekening houdend met het geheel aan pertinente elementen en een belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoekende partij en het algemeen belang, van het beginsel van goed bestuur en de evenredigheid en van de kennelijke beoordelingsfout vermits het bestuur niet overgegaan zou zijn tot een volledige beoordeling van de concrete individuele, sociale en professionele toestand van verzoekende partij.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“Moyen unique

Pris de la violation :

- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *De l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme (droit au respect de la vie privée et familiale) ;*
- *De l'article 22 de la constitution (protection de la vie privée et familiale) ;*
- *Du principe général du droit selon lequel l'administration est tenue de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, et d'opérer une balance des intérêts entre ceux de la requérante et l'intérêt général ;*
- *Du principe de bonne administration et du principe de proportionnalité ;*
- *De l'erreur manifeste d'appréciation, en ce que l'autorité n'a pas procédé à une analyse complète et concrète de la situation personnelle, sociale et professionnelle de la requérante.*

A. Branche unique – défaut de motivation et erreur manifeste d'appréciation

En ce que, branche unique, la requérante conteste la motivation de la décision attaquée en ce que celle-ci n'a nullement tenu compte du respect de sa vie privée, familiale et professionnelle en Belgique, pourtant garanti par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, l'article 22 de la Constitution, ainsi que par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Que la partie adverse s'est limitée à constater la dissolution du mariage ayant fondé le droit de séjour de la requérante, sans examiner l'ensemble des éléments pertinents de sa situation personnelle et actuelle, en violation du principe général du droit imposant à l'administration d'opérer une appréciation complète et individualisée des faits et de mettre en balance l'intérêt de la requérante avec l'intérêt général poursuivi.

Que la requérante avait pourtant exposé de manière circonstanciée les circonstances exceptionnelles justifiant le maintien de son séjour en Belgique, notamment son fort degré d'intégration, son emploi stable au sein d'un cabinet d'avocats, l'acquisition d'un bien immobilier à Leuven, ainsi que son ancrage social et professionnel durable dans le pays.

Qu'en effet, dès la fin de l'année 2022, la requérante a entrepris un processus d'intégration exemplaire en suivant des cours d'intégration civique, des cours de néerlandais et plusieurs formations professionnelles, témoignant de son engagement dans la société belge.

Que, sur le plan professionnel, elle exerçait depuis décembre 2024 une activité à temps partiel au sein d'un cabinet d'avocats, participant activement au marché du travail belge et bénéficiant ainsi de moyens de subsistance suffisants pour subvenir à ses besoins et ne pas devenir à charge de la collectivité. Cependant,

suite au refus de renouvellement de son titre de séjour, la requérante a été licenciée et ne travaille donc plus à ce jour.

Que, sur le plan patrimonial, elle a acquis en mai 2023, sans recours à un emprunt bancaire, un appartement situé à Leuven pour un montant de 275.000 EUR, bien libre de toute charge et inscrit à son nom, preuve concrète de sa volonté de s'établir durablement en Belgique.

Que la requérante dispose également d'un compte d'épargne de plus de 90.000 EUR, démontrant son autonomie financière et sa stabilité économique, éléments établis par les pièces jointes à son dossier.

Que, sur le plan social, elle a su, depuis sa séparation, reconstruire un cercle de relations personnelles et professionnelles solide, au sein duquel elle est pleinement intégrée.

Que la requérante n'a jamais fait appel à l'aide sociale, est en ordre de couverture maladie, et ne présente aucun antécédent judiciaire.

Qu'au contraire, elle contribue positivement à la société belge et exprime sa volonté d'y poursuivre son parcours professionnel et personnel de manière stable et indépendante.

Que ces éléments démontrent l'existence d'attaches personnelles, sociales et économiques profondes en Belgique, de sorte qu'un retour en Turquie aurait pour effet de rompre brutalement l'ensemble de ses liens sociaux et professionnels, et de la priver de la jouissance de son bien immobilier, constituant ainsi une atteinte disproportionnée à son droit au respect de la vie privée.

Qu'en ne tenant pas compte de ces éléments essentiels et dûment documentés, la décision attaquée est entachée d'un défaut de motivation suffisant, d'une erreur manifeste d'appréciation et d'une violation du principe de proportionnalité et de bonne administration.

Que dès lors, en prenant la décision contestée, il y avait lieu de tenir compte des circonstances exceptionnelles exposées par la requérante, notamment son fort ancrage personnel, social, professionnel et patrimonial en Belgique, qui ne peuvent être ignorées pour justifier le retrait de son titre de séjour ;

Qu'à cet égard, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice du droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Que la Cour Européenne des droits de l'Homme a rappelé, entre autres dans l'arrêt Berrehab, les conditions dans lesquelles une décision administrative d'un État membre du Conseil de l'Europe pouvait interférer dans la vie familiale d'une personne :

- *l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- *l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- *il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

Que l'examen par la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg de ces conditions dans l'arrêt Berrehab précité, peut tout à fait s'appliquer dans le cas d'espèce ;

Qu'une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est à dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi » ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Qu'il convient de rappeler que "l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les États fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de

l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Que dans son arrêt du 27 avril 2012, le Conseil du Contentieux des Étrangers rappelait que :

« (...) En l'espèce, sur les premier et troisième moyens, réunis, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale'. Il s'agit d'une notion autonome, qui doit être interprétée indépendamment du droit national. Il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). L'existence d'une vie familiale s'apprécie en fait. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, ce qui est le cas en l'espèce, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

(...)

2.2.3. Étant donné que la décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux

liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. Or force est de constater qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, ni qu'elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle des époux. A cet égard, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie familiale menée en Belgique par la requérante, dans la mesure où elle lui a reconnu un droit de séjour suite à sa demande de regroupement familial et n'entend y mettre fin que pour assurer le respect des conditions spécifiquement prévues à l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980.

2.2.4. Compte tenu de ce qui précède, le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte entrepris, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée. (...) »

Bien que cet arrêt porte principalement sur la vie familiale, son raisonnement peut être transposé à la situation de la requérante en se concentrant sur la protection de sa vie privée.

Que la décision querellée dans l'arrêt du 27 avril 2012 avait été annulée en raison de l'absence d'examen concret de la situation de la requérante.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée n'évalue pas in concreto les conséquences qu'aurait pour la requérante un retour en Turquie, ni ne tient compte de ses attaches personnelles, sociales, professionnelles et patrimoniales en Belgique.

Que, d'une part, un retour dans son pays d'origine mettrait directement en difficulté son employeur, auprès duquel elle occupe un poste stable et régulier au sein d'un cabinet d'avocats.

Que son départ soudain désorganiserait le fonctionnement du service et priverait son employeur d'une collaboratrice compétente, pleinement intégrée dans l'équipe et dans le tissu professionnel local.

Qu'une telle mesure compromettrait donc sa situation professionnelle et anéantirait les efforts continus qu'elle a déployés depuis plusieurs années pour s'intégrer sur le marché du travail belge.

Qu'en outre, cela causerait un préjudice économique tant à l'employeur, contraint de faire face à une perte soudaine de main-d'œuvre qualifiée, qu'à la requérante elle-même, privée de son emploi et de ses revenus réguliers.

Que, d'autre part, la requérante serait dans l'impossibilité d'assurer la gestion et l'entretien de son bien immobilier sis à Leuven, acquis par ses propres moyens et sans emprunt bancaire.

Que ce logement, constituant l'essentiel de son patrimoine, ne pourrait plus être administré ni utilisé par elle, entraînant une perte de jouissance et de valeur économique significative ; Qu'une telle conséquence affecterait gravement sa stabilité financière et patrimoniale ;

Que ces éléments démontrent que le retour de la requérante en Turquie aurait des répercussions concrètes et particulièrement lourdes, que l'administration n'a pas examinées ;

Que cette lacune constitue une violation manifeste du principe de proportionnalité et de l'obligation de motivation prévue aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que, dès lors, cette décision est également entachée de défaut de motivation formelle, étant donné qu'elle ne tient pas compte des éléments concrets exposés par la requérante, relatifs à son intégration, son emploi, son patrimoine et son réseau social en Belgique ;

Que, ensuite, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la nécessité du retrait du titre de séjour de la requérante au regard des objectifs d'intérêt général susceptibles de le justifier ;

Que l'administration ne démontre nullement en quoi le maintien de la requérante sur le territoire belge porterait atteinte à l'ordre public, à la sécurité publique ou à un autre objectif légitime poursuivi par la politique migratoire ;

Que, bien au contraire, la requérante, qui mène une vie stable, intégrée et autonome en Belgique, ne présente aucun comportement contraire à l'ordre public et n'a jamais fait l'objet d'aucune condamnation ni procédure judiciaire ;

Qu'il ne ressort dès lors pas en quoi la décision de retrait de son titre de séjour serait nécessaire à la défense d'un quelconque objectif d'intérêt général, ni en quoi une telle mesure constituerait une ingérence proportionnée et justifiée par un besoin vital impérieux.

Attendu que l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée du requérant ;

Qu'en effet, la partie adverse n'a nullement procédé à une analyse de proportionnalité de la décision prise par rapport à l'objectif poursuivi ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour Européenne des droits de l'Homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p.15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, § 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. » ;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de

la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.» ;

Que cette lacune constitue une violation manifeste du principe de proportionnalité et de l'obligation de motivation prévue aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Que cette décision est également entachée de défaut de motivation formelle, tel que démontré ;

Que la décision attaquée méconnaît également plusieurs principes généraux du droit, notamment celui de bonne administration, en retirant le droit de séjour d'une personne légalement installée en Belgique depuis plusieurs années, sans condamnation pénale, pleinement intégrée socialement et professionnellement, propriétaire d'un bien immobilier et exerçant une activité économique stable, et ce sans justification suffisante ni évaluation concrète des conséquences qu'entraînerait son éloignement du territoire belge.

Qu'il résulte de l'ensemble de ces éléments que le présent moyen, en sa première branche, est sérieux et fondé, et qu'il y a lieu, dès lors, de prononcer l'annulation de la décision attaquée.

Que le moyen unique est sérieux et fondé ;

Que partant, il y a lieu d'annuler l'acte querellé."

3.2 Op 20 juli 2022 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart geldig tot 1 mei 2025. Zij bekommt deze verblijfskaart in navolging van haar echtgenoot met wie zij zich naar België begeven heeft.

Op 20 februari 2025 dient zij een aanvraag in tot verlenging van haar machtiging tot verblijf waarbij zij een aantal elementen voorbrengt voor kennisname door verwerende partij. De familiale toestand van verzoekende partij blijkt echter gewijzigd en verwerende partij verzoekt om bijkomende inlichtingen waar verzoekende partij ook gevolg aan geeft.

3.3 Op basis van artikel 13, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1981 (verder: de Vreemdelingenwet) besluit verwerende partij echter om het verblijf van verzoekende partij in te trekken. Dit precieze artikel bepaalt dat:

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, §§ 2 en 2/1, bedoelde familieleden:

(...)

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

(...)”

Verzoekende partij heeft in haar eigen verduidelijkingen verklaard dat de relatie tussen haar en haar echtgenoot intussen beëindigd is en dat zij inderdaad niet meer samen wonen. Zij geeft zelf aan dat het einde van deze relatie gesitueerd moet worden in de periode tussen einde 2024, aanvang 2025. Het lijkt erop dat partijen reeds voorheen een tijdje afzonderlijk leefden. In ieder geval blijkt uit het Rijksregister dat de echtgenoot van verzoekende partij sedert 16 december 2024 elders gevestigd is.

3.4 In haar verzoekschrift ontkent verzoekende partij niet dat zij en haar echtgenoot inderdaad niet langer een gezin vormen. Zij stelt echter dat verwerende partij er zich toe beperkt heeft het einde van de gezamenlijke relatie vast te stellen om vervolgens zonder een volledige beoordeling van haar persoonlijke toestand tot een beslissing gekomen te zijn en dit ondanks de elementen die zij had aangevoerd over haar actuele situatie. Daarbij wijst zij op alle stappen die zij gezet heeft richting integratie, de aankoop van haar appartement, haar voldoende financiële middelen, haar aansluiting bij een ziektekostenverzekering en haar sociale banden in België. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij zij meent dat deze ook kan gelden in haar geval. Haar plots vertrek zou de organisatie van het advocatenkantoor waar zij werkt aantasten en ook haar onroerend goed zou niet meer beheerd kunnen worden. Er zou nergens uit blijken dat de voorliggende beslissing noodzakelijk zou zijn en ook een beoordeling van de evenredigheid van de beslissing zou niet voorliggen.

3.5 In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar enige middel de schending opwerpt van artikel 22 van de Grondwet, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding van dit artikel.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.6 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.7 Verzoekende partij gaat ook met inhoudelijke kritiek nader in op de bestreden beslissing waardoor zij eigenlijk ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

De overige beginselen die verzoekende partij aanhaalt, kunnen eigenlijk grotendeels gelijk gesteld worden met een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.9 Eerst en vooral merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentwerking hebben zodat met de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van verzoekende partij zelf, geen onwettigheid wordt aangetoond.

3.10 Het leeuwendeel van het betoog van verzoekende partij bestaat eruit dat zij van mening is dat haar privéleven geschaad zou worden. Daarbij verwijst zij naar een schending van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

3.11 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beslissing tot intrekking van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en mogelijks een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 13, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de immigratiecontrole. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg dan ook zeker aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verzoekende partij niet betwist en al zeker niet ernstig weerlegt dat het huwelijk dat destijds aanleiding gaf tot het verlenen van een (tijdelijk) verblijfsrecht intussen tot een einde kwam en partijen daarenboven ook niet meer samenwonen. In dit verband wordt verwezen naar de voorgaande bespreking hierover.

Verwerende partij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle – gekende – relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Zij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat de reden voor het destijds toekennen van een verblijfsrecht niet meer voorhanden zijn. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.12 Verzoekende partij is van oordeel dat er in haar geval onvoldoende rekening gehouden zou zijn met haar persoonlijke omstandigheden die uitzonderlijk zouden zijn.

Bij het nemen van een dergelijke beslissing houdt de minister of zijn gemachtigde, verwerende partij, rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij dit ook deed en zij de zogenaamde humanitaire redenen voor een mogelijke verlenging van het (tijdelijke) verblijf van verzoekende partij heeft beoordeeld. Er wordt, met inbegrip van de beoordeling van het gezins- en privéleven van verzoekende partij, met name gesteld dat:

“Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van mevrouw moeten worden vastgesteld dat de relatie met de referentiepersoon is achterhaald. Dit wordt niet betwist door mevrouw. Uit het rijksregister blijkt dat mevrouw sindsdien als ‘alleenstaande’ is geregistreerd. Nergens uit het administratief dossier blijkt er sprake van kinderen van mevrouw die zich in België zouden bevinden of enige nieuwe partner in haar leven. Derhalve kan deze beslissing geen aanslag vormen op betrokkenes gezinsbanden in België. Voor zover er zich wel degelijk familieleden van mevrouw in België zouden bevinden, kan niet worden vastgesteld dat het gaat om leden van haar kerngezin. Verder wat betreft de duur van mevrouw haar verblijf in België kan worden opgemerkt dat ze in België verblijft sinds 2022. Dat is in verhouding tot haar leeftijd, niet onoverkomelijk lang, waardoor de beslissing tot beëindiging van verblijf inhumain zou zijn. Het is wel zo dat mevrouw haar best heeft gedaan een aantal belangrijke stappen te zetten naar integratie toe. Ze heeft de inburgeringscursus kennelijk afgerond, alsook heeft ze een deeltijdse job gevonden. Ze had ook reeds geïnvesteerd in vastgoed in België door de aanschaf van haar appartement. Overeenkomstig dat ene voorgelegde rekeninguittreksel verkeert ze ook op financieel vlak in een gunstige situatie. Op zich is dat natuurlijk wel fijn om te vernemen dat mevrouw zich goed voelt in België en aldus graag in België zelfstandig haar verblijf wenst verder te zetten en daartoe concrete toekomstplannen heeft. Echter, op zich hoeft dat ook niet in de weg te staan dat ze elders de gewenste toekomstplannen gestalte geeft. Gezien mevrouw kennelijk wel over de capaciteit beschikt zich makkelijk aan een nieuwe leefomgeving aan te passen en bereid is moeite te doen tot integratie, kan ze diezelfde ondernemerszin ook elders benutten. Ten slotte wat betreft mevrouw haar familiebanden, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, doet niets vermoeden dat zij deze niet meer zou hebben in haar land van herkomst. Ze verklaart daar zelf niets over en legt er ook geen bewijsstukken van voor. Gezien mevrouw pas sinds 2022 in België is aangekomen, is het niet aannemelijk te stellen dat sindsdien alle familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst zouden zijn doorgeknipt. Wel integendeel, mevrouw was gehuwd met iemand van dezelfde origine zoals zij zelf, het is aldus redelijk te stellen dat zij nog voldoende vertrouwd is met de taal van haar land van herkomst, de mentaliteit, de (religieuze) gebruiken, vrienden en familie om er terug makkelijk aansluiting te vinden. Geen van de andere voorgelegde documenten, zoals het blanco strafregister, het bewijs van ziekteverzekering enz., brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Verwerende partij is van oordeel dat deze elementen aan de uiteindelijke gevolgtrekkingen niets kunnen doen wijzigen.

De elementen die verzoekende partij sedertdien ook in haar verzoekschrift opwerpt, zijn dan ook reeds afgewogen door verzoekende partij.

3.13 Het beheer van het eigen onroerend goed van verzoekende partij kan, ten overvloede, al evenmin als rechtvaardiging dienen voor een andere beslissing nu verzoekende partij er zelf voor koos een onroerend goed te verwerven op een moment dat zij nog niet toegelaten was tot een onbeperkt verblijf en waarbij ook met name uit de Notariële akte blijkt dat zij het pand destijds reeds als een eigen goed verworven heeft en haar echtgenoot uitdrukkelijk verklaarde geen deel te hebben in dit eigendom. Het beheer kan ook vanuit het buitenland gebeuren met bijstand van een derde, bijvoorbeeld een rentmeester.

3.14 De bestreden beslissing sluit overigens niet uit dat verzoekende partij desgevallend niet op een andere wijze toegelaten kan worden tot een verblijf op een andere basis waarvoor zij alsdan de geijkte procedures dient te volgen.

3.15 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voor verlenging van haar tot dan tijdelijk verblijf voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.16 Een schending van de opgeworpen bepalingen in beginselen is niet aangetoond.

Het middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE